

[Christophersen]

Jeg vil godt opfordre regeringen til, at vi ikke får en gentagelse af situationen med en meget fast, stiv ramme omkring indkomstudvikling osv. Selvfølgelig er der brug for en vurdering af, hvad vi økonomisk kan bære, det er klart, det har vi alle en interesse i bliver sagt på et tidligt tidspunkt. Men jeg tror, det ville være meget mere fornuftigt at forsøge at koordinere hele indkomstudviklingen med den skatte- og socialpolitiske udvikling i de kommende år, bogstaveligt talt at give arbejdsmarkedets parter, give dem, der er involveret i de kommende forhandlinger, tilbud af en sådan art med hensyn til skattelettelser og ændringer af sociale ydelser, at man gør det muligt for dem, giver dem en chance for at nå frem til indkomstaftaler, som samfundet kan bære. Det er den ene af de opgaver, jeg mener vi står over for, og at det er en fornuftig løsning, det er jeg meget overbevist om.

Alle vurderinger, bl. a. den seneste virksomhedsrapport, viser ganske klart, at hvis man virkelig får begrænset omkostningsstigningerne, så har det en langt, langt større effekt både på beskæftigelsesmulighederne og på valutaproblemet end nok så mange subsidier og beskæftigelsesarbejder og tilskud, og hvad ved jeg. Det er den ene side af sagen. Et fornuftigt oplæg til overenskomstforhandlinger fra samfundets side med en orientering om, hvad økonomien kan bære, og med et tilbud om, hvordan folketingspartierne kan lade det for parterne at nå frem til en forsvarlig løsning, hvordan man altså kan koordinere det med skatte- socialpolitikken.

Den anden side af det må selvfølgelig være en erhvervs politik, en finans politik, som på andre måder letter virksomhedernes konkurrence muligheder. Jeg mener klart, der er brug for, at vi fører en finans politik og en opsparings fremmende politik, som muliggør en rentesænkning. Vi har fået en lille rentesænkning her de sidste par måneder, i den sidste måneds tid – jeg tror mere, det skyldes handelsministerens lykkelige mangel på dynamik i hele spørgsmålet omkring rentemarginallovens videre skæbne, end det skyldes noget som helst andet. I øjeblikket er der næppe basis for yderligere rentesænkninger, medmindre man altså vil føre en opsparings fremmende politik og en finans politik, der giver plads til renteletterelser.

Men det er klart, at hvis disse løsninger skal være mulige, så kræver det også betydelige udgiftsomlægninger og besparelser i de kommende år. Det kræver en realistisk holdning til investeringsredegørelsen. En række af de store projekter, man udformede i slutningen af 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne, må lægges langt ned i skuffen, udskydes. Et af dem stemte vi om i går, det er Storebæltsforbindelsen. Der kan være en lang række andre ting, man kan tage frem. Vi har forslag her i folketingspartierne om at revidere de højere uddannelsers udbygningsplaner. Jeg tror også, der på det punkt er betydelige besparelsesmuligheder. Til gengæld må ressourcerne altså reserveres enten erhvervs mæssige formål eller offentlige investeringer, som hjælper erhvervslivet med at løse opgaven. Jeg tænker her ikke mindst på energiinvesteringerne.

Vi må, hvis man kan få en sådan omkostningsdæmpende politik gennemført, samtidig afvikle subsidier, beskæftigelsesforanstaltninger m. v., og vi må have afviklet, have standset indbetalingerne til ATP-fonden.

Endelig er der selvfølgelig behov for at se på de lovbundne udgifter. Det er en anden lære, man kan drage af dette års behandling af finansloven. De meget anvendte rammebegrænsninger, besparelser på de rammebelagte udgifter, er efter min opfattelse ikke længere det, som kan tage de store besparelser. Jeg tror, man mange steder har pint budgetterne på en sådan måde, at der ikke er den store plads til egentlig at bruge det mandskab, man har. Man vil bemærke, at vi ikke har stillet noget ændringsforslag på dette punkt i år, og det er netop ud fra en sådan vurdering. Der, hvor det rammer, viser sig bl. a. at være på statsvirksomhederne, og det er måske i virkeligheden det sted, hvor man mindst har råd til det.

Jeg skal blot her til sidst opfordre regeringen til nu ikke at gentage det, man lavede her i vinter, hvor man afskar sig fra at føre en forhandling om finansloven. For det var jo realitetsindholdet i den aftale, man fik med det radikale venstre. Jeg kender godt hele den politiske forhistorie, den går helt tilbage til august 1976; den skal jeg ikke kommentere mere, men blot sige, at hvis regeringen vil gøre det fornuftigt, så lægger den op til nogle frie forhandlinger om det finanslovsforslag, der kommer om 4-5 mæne-